

A Pécsi Ítéltábla a Dr. Székely Gábor Ügyvédi Iroda által képviselt **felperes neve** (címe) felperesnek - a Burai-Kovács, Perlaki, Stanka, Szikla és Társai Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes neve** (címe) alperes ellen szerződés részleges érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében aTörvényszék 2017. július 4-én kelt .../17. számú ítélete ellen a felperes által 20. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 12.700 (tizenkétezer-hétszáz) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak az illetékes állami adóhatóság felhívására 48.000 (negyvennyolcezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az alperes jogelődje, a ... Zrt. és a felperes 2007. július 24-én gépjármű megvásárlásához hitelszerződést kötöttek, a hitel összegét 1.640.000 forintban, futamidejét 84 hónapban határozták meg, kikötötték, hogy a szerződés változó kamatozású, svájci frank alapú, változó futamidejű. A szerződés 12. pontja tartalmazta, hogy „A jelen szerződésben és annak mellékleteiben nem szabályozott feltételekben a hitelező üzletszabályzata az irányadó. Az adós a jelen szerződés aláírásával kijelenti, hogy az üzletszabályzatot átvette, megismerte és az abban foglaltakat magára nézve kötelezőnek ismeri el”.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy a kölcsönszerződés idézett feltétele tisztességtelen a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959. évi Ptk.) 209.§ (1) bekezdése és a fogyasztóval kötött szerződésekben tisztességtelennek minősülő feltételekről szóló 18/1999.(II.5.) Kormányrendelet (a továbbiakban: R.) 1.§ (1) bekezdés j) pontja alapján, és ezért az 1959. évi Ptk.209/A.§-a szerint semmis, mivel a bizonyítási terhet az üzletszabályzat átvételére és megértésére vonatkozóan a fogyasztó hátrányára változtatja meg. Álláspontja alátámasztásaként hivatkozott az Európai Unió Bíróságának C-449/13. számú határozatára, amelyben a bíróság úgy foglalt állást, az ún. szabványzáradék a fogyasztó terhére fordítja meg a bizonyítási terhet.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult, arra hivatkozott, az üzletszabályzat átvételét, megismerését és elfogadását rögzítő adósi nyilatkozat nem minősül tisztességtelen feltételnek.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, kötelezte a felperest az alperesnek 38.100 forint perköltség, az államnak 36.000 forint le nem rótt eljárási illeték megfizetésére. Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a felek szerződése a jogvita elbírálása során alkalmazandó 1959. évi Ptk.685.§ e) pontja szerinti fogyasztói szerződésnek és egyben fogyasztási kölcsönszerződésnek minősült. A kölcsönszerződés kifogásolt rendelkezése kapcsán kifejtette, hogy a fogyasztó abban foglalt nyilatkozata az üzletszabályzat átvételéről és megismeréséről nem minősült szerződéses nyilatkozatnak, az nem akaratnyilatkozat, hanem egyszerű tényállítás, illetve tudomáskijelentés. Mivel nem minősül szerződéses kikötésnek, tisztességtelensége nem is vizsgálható.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, elsődlegesen annak megváltoztatását és keresete teljesítését, másodlagosan a Pp.252.§ (2) bekezdésére, harmadlagosan pedig a Pp.252.§ (3) bekezdésére alapítottan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. A fellebbezésének indokolásában a keresetlevelében kifejtett érveket megismételve hangsúlyozta, hogy a kölcsönszerződés kifogásolt szerződési feltétele az Európai Unió Bíróságának C-449/13. számú határozatában kifejtettekkel analóg módon a R.1.§ (1) bekezdés j) pontja szerint a fogyasztó terhére megfordította a bizonyítási terhet, ezért tisztességtelen. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet azért megalapozatlan, mert az elsőfokú bíróság nem vizsgálta a szerződési feltétel egyedi megtárgyaltságát, ezt az alperesnek kellett volna bizonyítania, e tekintetben pedig az elsőfokú bíróság a Pp.3.§ (3) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettségét is elmulasztotta.

Az alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, a felperes által támadott szerződéses rendelkezés nem minősül szerződéses kötelezettséget, illetve jogosultságot szabályozó feltételnek, csupán ténymegállapítást tartalmaz az általános szerződési feltételek átvételére, ami miatt tisztességtelensége nem is vizsgálható. Álláspontja szerint az üzletszabályzat rendelkezései a kölcsönszerződés részévé váltak, mert az alperes lehetővé tette, hogy a felperes megismerje annak tartalmát, amit a felperes elismert, és azt el is fogadta.

A fellebbezés nem megalapozott.

A másodfokú bíróság először azt állapította meg, hogy a Pp.252.§ (2) és (3) bekezdésében meghatározott törvényi feltételek hiányában az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére nem volt indok, mert az elsőfokú bíróság az elsőfokú eljárás lényeges szabályait nem sértette meg, és nem szükséges a bizonyítási eljárás nagy terjedelmű vagy teljes megisméltése, illetve kiegészítése sem. Az alperes maga is azt adta elő, az egyedi kölcsönszerződés utolsó bekezdése a szerződéses blanketta része volt, nem állította, hogy annak tartalmát a felperessel egyedileg megtárgyalta volna, ezért a felperes alaptalanul kifogásolta az ennek bizonyításával kapcsolatos tájékoztatási kötelezettség megszegését.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a másodfokú bíróság egyetértett a keresetet elutasító érdemi döntésével is, annak indokait csupán kiegészíti az alábbiak szerint.

A perben nem volt vitás, hogy a felek közötti kölcsönszerződés az 1959. évi Ptk.685.§-ának e) pontja szerinti fogyasztói szerződésnek minősült, amelynek részévé váltak az 1959. évi Ptk.205/A.§ (1) bekezdése szerinti általános szerződési feltételek. A felek által aláírt kölcsönszerződés utolsó bekezdése rendelkezéseinek, az abban foglalt felperesi nyilatkozat tartalmának az 1959. évi Ptk.207.§ (1) bekezdése szerinti értelmezésével azonban a felperes álláspontjával szemben nem volt megállapítható, hogy a kifogásolt kitétel általános szerződési feltételnek minősül. A szerződés ugyanis meghatározott személyek között, azok kölcsönös és egybehangzó akaratnyilatkozatával

keletkező jogviszony, amelyből kötelezettség származik meghatározott szolgáltatás teljesítésére és jogosultság annak követelésére. Az 1959. évi Ptk.209.§ (1) bekezdése szerint pedig az az általános feltétel tisztességtelen, amely a feleknek a szerződésből eredő jogait és kötelezettségeit a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértésével egyoldalúan és indokolatlanul a szerződési feltétel támasztójával szerződést kötő fél hátrányára állapítja meg. E fogalommeghatározásból következően szerződéses feltételnek a szerződés tartalmát jelentő jogok gyakorlására és kötelezettségek teljesítésére vonatkozó szerződési rendelkezés minősül. Az üzletszabályzat átvételére és megértésére vonatkozó nyilatkozat nem a felek kölcsönös és egybehangzó akaratnyilatkozata, hanem a felperes egyoldalú nyilatkozata, egyszerű tényállítás, illetve tudomáskijelentés. A szerződő felek számára nem határoz meg sem jogokat, sem kötelezettségeket, nem minősül szerződéses kikötésnek, általános szerződési feltételnek, így tisztességtelensége nem is vizsgálható.

A felperes álláspontjával szemben helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a fellebbezésben is hivatkozott C-449/13. számú ügyben az Európai Unió Bírósága által hozott határozat a jogvita elbírálása során nem irányadó. Az Európai Unió Bírósága a 2008. április 23-án kelt 2008/48. EK irányelvet értelmezte. Az arra vonatkozó uniós joggyakorlat ebben a perben nem volt alkalmazható, mert az irányelvet a fogyasztónak nyújtott hitelekéről szóló 2009. évi CLXII. törvény ültette át a magyar jogba, ami 2010. január 14-én lépett hatályba azzal, hogy rendelkezéseit fő szabály szerint a 2010. június 11-ét követően kötött szerződésekre, míg egyes szabályait a 2010. március 1-jét követően kötött szerződésekre kell alkalmazni, tehát az irányelv szerződés megkötésére vonatkozó cikkei a felek 2007. július 24-én megkötött szerződésére nem voltak irányadók. Ezen túl az is megállapítható, a felperes által kifogásolt, az általános szerződési feltételek átvételére és megértésére vonatkozó szerződéses kitétel nem azonos az Európai Unió Bírósága hivatkozott ítéletében értékelt szabványzáradékkal, amelyben a fogyasztó azt ismerte el, hogy a hitelező maradéktalanul és megfelelő módon teljesítette a reá háruló szerződéskötést megelőző kötelezettségeket.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp.256/A.§ (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül hozott határozatával a Pp.253.§ (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező felperes a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperes részéről felmerült és a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (3) és (5) bekezdése alapján megállapított jogi képviseleti munkadíjból álló másodfokú perköltségét. A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 48.000 forint fellebbezési illetéket az Itv.74.§ (3) bekezdése folytán alkalmazandó a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles megfizetni az államnak.

Pécs, 2018. május 30.

Dr. Zóka Ferenc s.k. a tanács elnöke, Dr. Kovács János s.k. előadó bíró, Dr. Hrubai Adrienn s.k. bíró